

UZASADNIENIE

B. B. został oskarżony, o to że w dniu 01 maja 2014 roku w m. Ś., gm. Z. powiat (...), woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości - 1,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio wcześniej prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Zgierzu wyrokiem z dnia 18 stycznia 2006 roku sygn. akt II K 535/05 za czyn z art. 270 par.1 k.k. i 178a par.1 k.k. i przed upływem 5 lat od odbycia za nie kary w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym przebywał w Zakładzie Karnym w okresie od 17 sierpnia 2009 roku do 25 października 2010 roku oraz od 14 lutego 2013 roku do 06 czerwca 2013 roku, kierował samochodem m-ki A. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, to jest o czyn z art. 178a § 1 i 4 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. II K 825/14 Sąd Rejonowy w Zgierzu:

- oskarżonego B. B. uznał za winnego zarzuconego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 i 4 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 4 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k. k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 42 § 2 k. k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;
- na podstawie art. 49 § 2 k. k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych;
- na podstawie art. 50 k. k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie jego treści na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Z. na okres 1 miesiąca;
- na podstawie art. 63 § 1 k. k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec B. B. kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 1 i 2 maja 2014 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równoważny jest jednemu dniu kary pozbawienia wolności;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. I. kwotę 724 złotych tytułem opłaty związanej z pomocą prawną udzieloną z urzędu;
- zwolnił oskarżonego B. B. od obowiązku zwrotu kosztów postępowania, w przejmując koszty te na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego B. B.. Zaskarżył on wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił on:

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 7, k.p.k. poprzez niesłuszne nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego a uznanie za w pełni wiarygodne zeznania świadków w osobach syna oskarżonego — Ł. B. oraz zięcia oskarżonego — Ł. H. (1) (mimo, iż Sąd słusznie zauważył iż istnieje konflikt rodzinny między w/w osobami a w dniu w którym oskarżony miał rzekomo dopuścić się zarzucanego mu czynu wybuchła awantura między oskarżonym a świadkami), która miała wpływ na treść orzeczenia w zakresie uznania iż oskarżony faktycznie dopuścił się zarzucanego mu czynu.
- obrazę przepisów postępowania tj. art.5 § 1 k.p.k., która miała wpływ na wydanie przez Sąd wyroku skazującego pomimo, że przeprowadzona na podstawie zebranego materiału dowodowego ocena poszczególnych dowodów nie doprowadziła do udowodnienia winy oskarżonemu;

c. obrazę przepisów postępowania tj. art.5 § 2 k.p.k. przez niepowzięcie przez Sąd uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, pomimo że na takie wątpliwości wskazuje ocena materiału dowodowego zwłaszcza okoliczność, iż:

- na Policję zgodnie z zeznaniami świadków zadzwoniono jak oskarżony przebywał w domu a nie wówczas, gdy miał rzekomo przez cały dzień jeździć samochodem pod wpływem alkoholu;

- żaden ze świadków nie mógł widzieć kto kieruje samochodem poza gospodarstwem, gdzie oskarżony i z kim jeździł, a twierdzenia świadków iż rzekomo jeździł do G. są tylko i wyłącznie ich domysłami co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu;

d. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym ustaleniu w oparciu o przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody że oskarżony prowadził w dniu 01.05.2014 r., samochód osobowy znajdując się w stanie nietrzeźwości podczas gdy żaden z przeprowadzonych na rozprawie dowodów nie potwierdził faktu iż oskarżony jeździł samochodem pod wpływem alkoholu poza terenem swojego gospodarstwa.

e. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym ustaleniu w oparciu o przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody, że oskarżony prowadził w dniu 01.05.2014 r., samochód osobowy znajdując się w stanie nietrzeźwości - 1,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu podczas gdy wynik taki oskarżony uzyskał dopiero w chwili badania go na (...) w Z. czyli dopiero po jego zatrzymaniu w miejscu zamieszkania podczas odpoczynku, a nie w chwili rzekomego prowadzenia samochodu.

f. rażąco niewspółmierność wymierzonego oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;

g. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania albowiem prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadniała orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego B. B. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego B. B. nie jest zasadna.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego B. B., zmierzającego do zakwestionowania ustaleń zaskarżonego wyroku dotyczących sprawstwa i winy oskarżonego, Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie - uznające oskarżonego B. B. za winnego dokonania przestępstwa w postaci przypisanej mu w dyspozytywnej części orzeczenia - należy uznać za merytorycznie trafne. W zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego wyroku, sprawa została należyście wyjaśniona oraz uzasadniona w sposób pozwalający na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia w aspekcie procesowym i materialnoprawnym.

Przede wszystkim należy podkreślić, że u podstaw zaskarżonego wyroku legły w pełni prawidłowe ustalenia faktyczne. W oparciu bowiem o zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków Ł. B. i Ł. H. (1) oraz protokoły z przebiegu badań stanu trzeźwości oskarżonego, trafnie ustalono sprawstwo i winę oskarżonego B. B. w zakresie czynu w postaci przypisanej mu zaskarżonym wyrokiem.

Ocena zebranego materiału jest obiektywna i wszechstronna, znajduje oparcie w poszczególnych przeprowadzonych dowodach, dokonana została z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i wskazań wiedzy oraz respektuje ona w należyтым stopniu wskazania życiowego doświadczenia. Uznać zatem trzeba, iż ocena, która legła u podstaw kwestionowanego rozstrzygnięcia, wbrew stanowisku apelacji, uwzględnia dyrektywy zawarte w art. 4 k.p.k. oraz art. 5 §2 k.p.k. i jako taka znajduje pełną ochronę w treści art.7 k.p.k. Została ona podzielona przez Sąd Okręgowy,

zatem powtarzanie jej w całości w niniejszym uzasadnieniu nie byłoby celowe. W świetle powyższej oceny zebranego materiału Sąd Rejonowy zasadnie stwierdził, że przeprowadzone w sprawie dowody dają należytą podstawę do uznania sprawstwa i winy oskarżonego B. B. w zakresie przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 5 § 1 k.p.k. Mimo tego, że obrońca podnosi obrazę tego przepisu w zarzucie apelacyjnym, nie wskazuje na czym miałyby ona polegać. W toku całego postępowania, respektowana była gwarancja procesowa zeń wynikająca, a zaskarżone rozstrzygnięcie w żadnej mierze jej nie narusza.

Wbrew zarzutowi obrazy prawa procesowego, samo zaprezentowanie odmiennej wersji wydarzeń przez oskarżonego, nie tworzy jeszcze stanu o jakim mowa w dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. Należy bowiem stwierdzić, że „wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada w żadnej mierze nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów” (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 marca 2011 r. II AKa 49/11, LEX). Nie dające się usunąć wątpliwości, o jakich traktuje przepis art. 5 § 2 k.p.k., to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia (co podnosi obrońca w apelacji), ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów. Tymczasem ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości sądu rejonowego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. np. wyrok z 3 września 1998 r., V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999, wkładka do z. 2, poz. 6), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Apelacja podnosząca zarzut dowolnej oceny dowodów, powinna więc przedstawiać argumenty, które uzasadniałyby tezę, że sposób rozumowania Sądu meriti jest niezgodny zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, a tym samym wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art. 7 k.p.k.

Analiza zaskarżonego orzeczenia w oparciu o powyższe, uprawnia zatem do twierdzenia, że ocena zebranego materiału dowodowego w zakresie dotyczącym czynu przypisanego B. B. jest obiektywna i wszechstronna oraz respektuje w należyтым stopniu wskazania życiowego doświadczenia, a zarzuty podniesione w apelacji, zmierzające do zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, mają jedynie polemiczny charakter. Argumentacja obrońcy sprowadza się jedynie do zaprezentowania własnej, odmiennej od przedstawionej przez Sąd meriti, oceny zebranego w sprawie materiału, co nie może stanowić podstawy zasadnego zarzutu dotyczącego uchybień w zakresie oceny dowodów.

Wskazując na konflikt oskarżonego z pozostałymi członkami rodziny, obrońca oskarżonego próbuje podważyć wiarygodność zeznań świadków Ł. B. i Ł. H. (1), a w konsekwencji zasadność ustaleń Sądu meriti dotyczących sprawstwa oskarżonego. Tymczasem w ocenie sądu okręgowego, nie można zgodzić się ze stanowiskiem polegającym na negowaniu ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd meriti, jedynie w oparciu o to, iż w ocenie skarżącego opierają się tylko na zeznaniach skonfliktowanych z oskarżonym członków jego rodziny. Sąd Rejonowy dokonując oceny zeznań Ł. B. oraz Ł. H. (1), poddał je wnikliwej analizie i ocenił w kontekście całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w rezultacie trafnie uznając je za wiarygodne. Zeznania tych świadków, są spójne logicznie oraz znajdują potwierdzenie w badaniach trzeźwości oskarżonego. Z zeznań Ł. B. oraz Ł. H. (1) jednoznacznie wynika, że widzieli oni jak oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości wyjeżdżał samochodem z terenu posesji. Nadto Ł. H. (2) próbował powstrzymać oskarżonego B. B., co wywołało jego agresywne zachowania oraz

doprowadziły do powstania konfliktu oskarżonego z rodziną. W świetle tych dowodów stwierdzić trzeba, że sam fakt istnienia konfliktu oskarżonego z pozostałymi członkami rodziny, nie może stanowić wystarczającego argumentu dla podważenia wiarygodności obciążających oskarżonego zeznań. Tym bardziej, że obrońca oskarżonego na poparcie swojego stanowiska, nie przedstawia żadnych kontrdowodów podważających ustalenia sądu rejonowego.

W istocie skarżący nie wykazuje więc w apelacji aby sąd rejonowy naruszył art. 4 k.p.k., art.5 § 1 i 2 k.p.k., art.7 k.p.k. i aby te naruszenia skutkowały błędami w ustaleniach faktycznych, zaś naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów dopatruje się w samym fakcie przyjęcia oceny niekorzystnej dla oskarżonego. Wbrew jednak stanowisku zawartemu w skardze odwoławczej sąd rejonowy w pełni zasadnie stwierdził, że przeprowadzone w sprawie dowody dają należyłą podstawę do uznania sprawstwa i winy oskarżonego B. B. w zakresie przypisanego mu przestępstwa, a przekonanie swoje w tym zakresie uzasadnił w sposób logiczny, przekonujący i znajdujący oparcie w powołanych dowodach.

Uwzględniając powyższe, bezzasadne pozostają zawarte w apelacji zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił Sąd Rejonowy, są prawdziwe i odpowiadające tym dowodom. Dowody w postaci zeznań świadków Ł. H. (1) oraz Ł. B. oraz protokoły badań trzeźwości oskarżonego pozwalają przyjąć, że oskarżony prowadził w dniu 01.05.2014 r., samochód osobowy znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, także nie budzi wątpliwości.

Wskazując na bezzasadność zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary stwierdzić należy, że nie sposób przyjąć aby kara orzeczona wobec określonej osoby była karą niewspółmiernie surową w sytuacji, gdy sąd wymierzając ją należycie uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone (por. np. wyrok SA w Poznaniu z 22 VI 1995 r. II Akr 178/95 Prok. I Pr. 1996/2-3/25).

W sprawie niniejszej nie doszło do przekroczenia przez Sąd meriti granic swobodnego uznania sędziowskiego, ani też nieuwzględnienia przy wymiarze kary okoliczności wiążących się z ustawowymi dyrektywami. Wymierzając karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo sąd rejonowy respektował bowiem dyrektywy wymiaru kar określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., okoliczności wpływające na wymiar orzeczonych kar pozbawienia wolności zostały uwzględnione i znalazły właściwy wyraz w treści rozstrzygnięcia. Ponowne ich przytaczanie, wobec wszechstronnej analizy Sądu Rejonowego, nie jest konieczne.

Uwzględniając wszystkie okoliczności zdarzenia oraz uprzednią karalność oskarżonego i fakt działania w warunkach recydywy, zważyć trzeba, że orzeczona kara 1 roku pozbawienia wolności i środki karne w postaci: zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, orzeczone świadczenie pieniężne od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 200 zł oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie jego treści na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Z. na okres 1 miesiąc, a orzeczone przez sąd rejonowy są adekwatne do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i rozstrzygnięcia te nie noszą cech rażącej surowości.

Brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, bowiem nie zachodzą warunki do sformułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do jego osoby. Oskarżony był już kilkakrotnie karany, co stanowi przesłankę ujemną zastosowania wobec niego dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Okoliczności w jakich oskarżony dokonał przypisanego mu w sprawie niniejszej czynu wskazują na zuchwałość sprawcy i działanie w poczuciu bezkarności. Sąd rejonowy trafnie więc stwierdził, że poprzez popełnienie przypisanego mu czynu oskarżony dał wyraz rażącemu lekceważeniu istniejących norm prawnych i porządku publicznego i stanął

na słusznym stanowisku orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Z uwagi na wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego B. B. i dlatego na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na fakt, że oskarżony korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej świadczonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu, a adwokat ten złożył wniosek o przyznanie mu nieopłaconego wynagrodzenia, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. M. I. o kwotę 516,60 zł - na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2015 roku poz. 1801) - uwzględniające stawkę 23 % podatku od towarów i usług od wynagrodzeń przyznanych w kwotach po 420 złotych za obronę oskarżonej, stanowiącej 1/2 określonej w rozporządzeniu opłaty maksymalnej.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że w świetle jego obecnej sytuacji majątkowej zapłata tych kosztów byłaby dla niego zbyt uciążliwa.